

Můžeme si všimnout, že proroci jakoby měli dvojí slovník. Když to šlo s Izraelem z kopce, jinými slovy, chovali se, jakoby už nevěděli, co by roupama dělali a ve skutečnosti se řítili do záhuby, tehdy používali proroci varovný a velmi přísný slovník.

Když však ona předpovídaná pohroma Izrael zasáhla, doslova jako bumerang, a nastaly mimořádně těžké časy - vyhnanství - potom proroci změnili slovník a jejich slova byla plná útěchy.

Byl to však Bůh, kdo mluvil jejich ústy. Z tohoto přístupu můžeme usoudit, že jeho chování je zcela otcovské. Což by nás už nemělo překvapovat. Jen se opět můžeme utvrdit v tom, že Pánu jde o dobro jeho potomstva. Nechce nás jen tak nechat zplanět v době rozkvětu, ale ani nás nechce zdeptat v době temna.

Můžeme uvažovat ještě jiným směrem.

Jakou moc má slovo. Slovem můžeme dát směr, ale také ukázat cestu do bažin. Slovem můžeme dát život, můžeme ale také život úplně eliminovat a vzít chuť žít. Zapamatujme si: Bůh nikdy nebere chuť žít, ani nevede do bažin. Když napomíná nebo povzbuzuje, vždy je to cesta k životu. Jaký dopad mají naše slova našim dětem, manželům, manželkám, lidem kolem? Mají také žehnací ráz a vedou vždy jen k životu? Co si počne dítě se slovem, „ty jsi ale darebák, z tebe nic dobrého nebude!“ Jakou moc má však ve stejné situaci slovo: „Ty jsi ale přece správný chlapec, můj syn, a jistě se umíš dobře postavit k práci.“

Slovo Boha je vždy dobré a působí to, co prorok Izaiáš předpovídal v dobách těžkých, kdy bylo třeba těšit dobrým slovem:

^{35,5} Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. ^{35,6} Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprší vody, potoky na poušti. ^{35,7} Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

Co to může znamenat? Třeba i to, že člověk osleplý neúspěchem nebo ohluchlý vřavou zla může opět začít skrze dobré slovo vnímat dobro. Člověk ochromený čímkoli v životě se dobrým slovem může opět postavit na nohy. Lidé oněmělí hrůzou se po dobrém slově mohou opět postupně rozmluvit. Lidi žijící na poušti suchopáru dobré slovo zavlaží. To platí jak psychologicky, tak i teologicky.

Tím dobrým Slovem s velkým „S“ je a byl slíbený Mesiáš, Ježíš Kristus. On je Slovo Otcovo. A opravdu v jeho jménu nejenom že byli, ale také i dnes jsou lidé potěšováni. Nejenom v minulosti, ale i dnes jsou lidé v jeho jménu skutečně uzdravováni. Je to Bůh, který je Bohem všemohoucím majícím vše ve svých rukou. Není to bezmocný bůžek naší pokleslé víry. Tak se mu nebojme cokoli svěřovat a vyslovovat slovo víry nad svým životem. Jinými slovy učme se skutečně do všech situací žehnat v jeho jménu. Zvláště do situací, kde nevidíme moc světla a života. Víme už přece, jakou moc slovo má.

V některých domácnostech visí domácí požehnání: „Bůh žehnej tomuto domu.“ Žehnejme takto stále jeden druhému, své práci, studiu svých dětí. Žehnejme ať je více života tam, kde ho moc nevidíme, žehnejme svým nohám, které už nechťejí chodit, žehnejme své paměti, která si ne a ne vzpomenout, žehnejme někomu, kdo zažívá smutek, ať vnímá naději i tam, kde by jinak viděl temnotu. Víme přece, jakou moc slovo má.